

לידור יעקב

חמישה שירים

עתה, מנקודת המרחק הזו

עתה, מנקודת המרחק הזו –
אני נצבכת כאחת הצפרים
שקפאו בכחל כנפיהן
על הטפט הרזה במטבח.

מחפשת סבה להתרחשות:
ידיך העולות במעלה ירכי,
כעולי רגל שזה מכבר אבדה בהם האמונה.
אינני מוצאת.

גם אתה,
כאבי,
לא תקננת את הכאב,
רק לטפת,
מגפף קצוות,
והפנים נותרו סגורות,
קרורות,
יפי אירופאי בתפארתו.

מבקשת שתטה את הראש
בזוית הנכונה, אבל
אתה מעולם לא למדת הנדסת המרחב, או
הנדסת הגוף.
אתה שותק, ואני התרגמנית קטנת המדות,

מִתְרַגְמֶת סִינִית לְסִינִית.
שְׁפוֹת זְרוֹת הֵן מְטָה חֲמָה יוֹתֵר,
הֵן מְקַבְּלוֹת אוֹתָנוּ בְּהִבְנָה,
שֵׁם אֲנַחְנוּ שְׁנַיִם,
וְחֵיק גְדוֹל רוֹבֵץ תַּחְתֵּינוּ,
מִמַּתִּין לְנִסְיָה אֲרָכָה.

הַיּוֹם הִבְחַנְתִּי כִּי תִמָּה
תְּנוּעַת הַסְּפִינּוֹת הַמְּבַקְּשׁוֹת לְהִטִּיל עָגֻן
בְּסִמוּךְ לֵלֵב.

שׁוֹם תִּפְלֶה כְּבָר לֹא תִצִּיל אוֹתָנוּ
גַּם לֹא הִהֲתַפְּסוֹת,
אָנוּ שְׁתֵּי יְבָשׁוֹת
אֲשֶׁר עִם תְּנוּדוֹת הָאֲדָמָה
רַק הוֹלְכוֹת וְרוֹחֲקוֹת זֶה מִזֶּה,
שְׁאִיפְתֵן הַיַּחֲדָה:
אוֹטוֹנוֹמִיָּה

פניקס

ל.מ.ג.

עוֹף הַחֹל שָׁב
מִן הַחֹלוֹת וְתַבַּע אֶת שְׁכָרוֹ.
עֵתָה הוּא מְשִׁיב מְנוּחָה לְכַנְפָיו
הַכְּפוּיּוֹת לְגִדִידָה.
זְקוּף וּמוֹרֵם מֵעֶפֶר,
נוֹצוֹתָיו תּוֹכְעוֹת הַפָּרָה
בְּדָבַר קִיּוּמוֹ,
וּבְמִקּוּרוֹ הַנִּבְדָּל – תְּבִיעָה
לְפִצּוּי עַל עֲגַמַת הַנֶּפֶשׁ
לְאֲרֵךְ הַדּוֹרוֹת כְּלָם.
הַצֶּדֶק עִמוֹ וְצַבְעֵיו נְכוֹנִים.

"הנה כאן עברתי בדרךכי,
 יגע מנקודת המבט המיקרוסקופית,
 כפוי לנדוי ודאיה
 ומותיר עדייות לחיי
 כפתיים בשבילים לשוב בהם.
 "חייתי כבוז מתייהם של אחרים,
 מגיח עם רדת ליל,
 נהגתי בעצמי כבזר נחשד לעולם,
 שללי וטרפי יעידו כי אף מטעמי פעלתי.

"אש מדברית בערה בי,
 בינות לענפי קנמון,
 זרותי היא שדברה בעדי.

"הרחק מעין כל
 בקעתי שנית מרחמה המהביל
 של אפא אדמה,
 מסיר מעלי מעטפת חיים אחת
 ומתעטף באחרת.

"עתה אני בא ביניכם
 אגדי ופנומנלי
 ועם זאת ממשי מתמיד,
 גדולתי – שתיקתי היא,
 ואברתי מטילות צל
 על מונטוניות חייכם".

הגוף חוזר

הגוף חוזר אל ממדיו הטבעיים,
 מרדן שקט ומפלא,
 עצמאי בתנועתו
 וממתין
 לראות מה יבוא בסופנו.

באם יכלתי היית לי
חול בְּהִיר מְאֹד
על פְּנֵי הָעוֹר.

אך שְׁהוּתְנוּ חֶסֶרָה אוֹתְנוּ,
חולֶפֶת כְּעַנְנֵי כְּבֹשָׁה
כְּשֶׁעֲרוֹתֵינוּ.
הַבְּקָרִים הַיְרֻדִים מְלֹאוּ
מִדַּת הָעֵצָבוֹת הַמְדַיֶּקֶת
שְׁנוֹרְעָה מִמְּנִי.
וְרַעִיתְ בִּי,
לֵלֵא סָפֵק,
עֶדֶר שֶׁל חֵיוֹת שְׁחֵרוֹת,
נִהְגְתִי יָפֵה בְּשִׁבְלֵים הַמְתָרִים,
עֲתָה הַגִּיעָה הָעֵת
לְפָרוֹא בְךָ,
לְשֵׁאת עֲצָמֵי קֶלֶה
מִן הָאָחוּ,
לֹא לְהַפְנוֹת רֹאשׁ אֶל הַיָּרֵק שְׁמֵאָחוּר.

חורים תלויים

אֲנִי חוֹרִים תְּלוּיִים.
אֲנִטוּמָיָה מוֹפְתִית,
מְחֵלוֹת מְכִילוֹת וּמְחֵלוֹת
נוֹתְנוֹת,
הָעֶנֶג בְּהֵן יוֹצֵא וּבָא.
בְּרִיאָה יְעוּדִית,
פְּרוּצַת יָרְכִים,
מִתְאַמֶּת לְפִי מִדָּה אִישִׁית.
הוּ,
גְּנִי הַבְּהֵאִיִּים הָאֲרֻצִּיִּים, רָאוּ:
אֲנִי חוֹר אֶסְתֵּטִי,
תְּלוּ
הָ

בְּנִגּוּנֵי הַרְצוֹן,
אֲנִי הִיא
יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל מָטָה
וְלֹא שֶׁל חַל,
קְדוּשָׁה קְדוּשָׁה, וְאֲנִי
מִבְקָשֶׁת מְכַל הַדָּם הַקְדוּשׁ הַזֶּה:
עֲשֵׂנִי לְיוֹקִים חוֹבֵק,
מִפְּשֵׁט וְלֹא תְלוּי,
כְּמוֹ אֶהְבֶּה

אני חיה בשלום עם המתים

אֲנִי חִיָּה בְּשָׁלוֹם עִם הַמֵּתִים.
שְׂכֵנוֹתָם סִימְפָתִית וּמְסַכֵּינָה לְכֹל.
הַמֵּתִים מֵתִים וְאֲנִי
מְסַרְקֶת אֶת שְׁעָרֵי (תְּאִים מֵתִים מְצַמְחִים מְקַדְקָדִי),
מוֹשַׁחַת אֶת פְּנֵי בְּתוּחֵי לֵיבִים
וְאֶת גּוֹפֵי בְּשַׁעֲנָה חֲמָה,
מִחֲדָשֶׁת אֶת שְׂכָבוֹת הָעוֹר.

חֲדָרֵי אֲשֶׁר בְּקוֹמָה הַשְּׁלִישִׁית
פּוֹנָה לְעֵבֶר חוֹמַת אַבְנִים בְּהִירוֹת.

הַשְּׁקֵט מוֹפְחִי.
אִיכוֹת הַחַיִּים מַעַל לְמַמְצָע.
הָעֵשֶׁב מְדַשֵּׁן גַּחַת וְדָמָן,
הַזְרִים מוֹנַחִים בְּעֶשְׂרוֹת, גּוֹנִיָּהֶם מַעֲלִים סֶמֶק בְּלַחֲזֵי.

קְרִירוֹת הָאֶבֶן מְצַנֵּנֶת
אֶת לֵהַט הָעוֹר.
בְּבִקְרָה נִמְן לְשִׁמוּעַ אֶת צְוִיחַת הַצְּפוּרִים
וְלֹא חֲרִיָּה הָרִיטוּאֵל הַקְּבוּעַ שֶׁל אֶסּוֹף הָאֲשָׁפָה.

כָּל שְׁנוֹתָר הוּא לְבַחֹר.

החיים לצד המתים מנחמים יותר.
הימים לוקחים אותי תחתייהם, ערכים כי אלו החולפים
לא ישובו עוד.
הנחמה לה גדולה:
על שפת הקיום הזה ממתינים חיים
שלוים יותר.
תחושת הבטחון מבשרת, כבכל בקר,
כי גם היום אבוא בין המתים
שאינם מתי
ונזכחתם השרידה מיטיבה את עונותי.